

TEGEN DE KWAKZALVERIJ

REDACTIE-ADRES: J. Th. Balk, Keeverberg 54, Amsterdam-Z.

Opgericht 1 januari 1881

MARKANTE FACETTEN

A. P. N. DE GROOT, arts, voorzitter Vereniging tegen de Kwakzalverij over "wonderdoenster van Standaardbuiten"

DE LAATSTE STRAFVERVOLGING tegen de, welhaast beruchte, „wonderdoenster van Standaardbuiten” vertoonde enkele markante aspecten.

1 Voor de kantonrechter in Zevenbergen verklaarde deze onbevoegde „genezeres” in november 1970 geëmotioneerd, dat geen enkele rechter haar haar „zegenrijke” werk, waarin God naast haar stond, kon verbieden.

In hoger beroep voor de rechtbank te Breda deelde ze medio maart j.l. ogenschijnlijk timide, mede te zijn geschrokken van het vonnis, dat de kantonrechter haar had opgelegd en verklaarde ze tevens haar illegale werkzaamheden te hebben gestopt.

Over deze veranderde houding bleek de Officier van Justitie bijzonder tevreden. In hoeverre dit van invloed is geweest op de uitspraak moge in het midden worden gelaten. Feit is, dat het oorspronkelijke vonnis door de rechtbank werd gehalveerd. Een veroordeling tot 7 maal f 500,— boete, waarvan telkens f 400,— voorwaardelijk, met een proeftijd van twee jaar, resulteerde. Hoezeer de gedemonstreerde deemoed een voorgewende was, bleek maar al te spoedig. Verhuisd naar Utrecht vatte ze reeds dra haar hardhandige werkzaamheden weer op. Op 26 augustus j.l. moest ze hiervoor terecht staan voor het kantongerecht te Utrecht.

De uitspraak was niet mals: 42 dagen hechtenis, waarvan 30 dagen voorwaardelijk, met wederom een proeftijd van twee jaar.

Ons is niet bekend of haar voorwaardelijke straf van 7 maal f 400,— alsnog ten uitvoer zal worden gelegd nu

ze binnen de proeftijd in recidive is vervallen.

Als - wat niet onwaarschijnlijk moet worden geacht - ook tegen dit vonnis hoger beroep wordt aangetekend, zal de rechtbank te Utrecht zich zonder twijfel spiegelen aan de onbetrouwbaarheid, die deze deliquente nog zo kort geleden voor de rechtbank in Breda ten toon heeft gespreid.

Dat was dan een aspect met betrekking tot deze verdachte, die tijdens de laatste strafzitting tegen haar rechter martiaal verklaarde: „U kunt met me doen wat u wilt, ik kan niet anders”.

★

2 Nu de rechtskundig raadsman. Bij de eerste vervolging was dit een pur-sang jurist. Naast zijn pleidooi heeft deze - op zeer menselijke wijze - getracht zijn cliënte te doen beseffen, dat door haar op niet geoorloofde wijze „geneeskunst” was uitgeoefend. Nu dit blijkens haar recidive, maar zéér tijdelijk was gelukt, lag het voor de hand, dat bij de laatste vervolging een andere raadsman haar steun zou verlenen. Ditmaal werd het een medicus, die - na zijn medische studie met goed gevolg te hebben beëindigd - op later leeftijd - eveneens met succes - de titel Meester in de Rechten heeft weten te behalen.

Ogenschijnlijk een ideale combinatie voor een raadsman, die een cliënte gaat verdedigen, die voor overtreding van de Wet op de uitoefening van de geneeskunst wordt vervolgd.

Maar schijn kan ook bedriegelijk zijn en in een geval als het onderhavige bestaat er gerede kans, dat deze combinatie een gevaarlijke controverse in zich bergt. Die is er dan ook ditmaal wel levensgroot uitgekomen.

In zijn ijver voor de cliënte een zo gunstig mogelijke uitspraak te verkrijgen pleitte deze medicus-jurist vrij-spraak onder de motivering, dat de delinquente gebedsgenezing zou hebben uitgeoefend en dat de handelingen, die zij daarbij verrichtte, slechts bijzaak zouden zijn geweest.

Een honorabel arts - ook al heeft hij op het moment van zijn beschouwing het juridische mombakkes voor - moet o.i. bij een dergelijke uitspraak zijn medische geweten wel zéér ernstig geweld hebben aangedaan.

Deze bewuste verloochening van het medische inzicht - in het openbaar gedemonstreerd - zal niet alleen de image van deze rechtskundige raadsman schaden, maar, naar wij vrezen, ook zijn terugslag hebben op de gehele artsenstand.

Naar onze mening zijn de handelingen van de „wonderdoenster”, die o.a. bestaan uit niet al te zachtvaardig kloppen op hoofd en borst (een soort gemitigeerde Cassius Clay-achtige rechtse directe, dan wel een uppercut à la Mohammed Ali) wel degelijk de enige therapeutische ingrepen, die de delinquente toepaste en was er bij haar „handelingen” nimmer sprake van enige „gebedsgenezing”.

De medicus-jurist moge dan wel verklaren, dat men een groepene en gedrevene door hechtenis niets kan leren, wij zijn het, ook op dit psychologische vlak helemaal niet met hem eens. Wij zijn er n.l. van overtuigd, dat dit soort straf de enige is om deze delinquenten er toe te bewegen hun malafide praktijken definitief te stoppen niet alleen, maar er tevens het zijne toe zal bijdragen, dat meerdere soortgenoten tot inkeer komen.

VERVOLG OP BLZ. 40

Wetenschappelijk niet-verantwoorde gezondheidsbemoeyenis is KWAKZALVERIJ

MARKANTE FACETTEN

VERVOLG VAN BLZ. 39

3 Wat de kantonrechter betreft moge er aan worden herinnerd, dat diens uitspraak tegen twee magnetiseurs uit Zeist een tiental jaren geleden luidde: Schuldig zonder oplegging van straf.

Bij deze uitspraak liet de kantonrechter zich destijds veeleer leiden door gevoelsmotieven dan door het Recht. Aan een en ander is in ons Maandblad van juli 1961 onder de titel: Gekrenkt rechtsgevoel, de nodige aandacht besteed.

Deze zelfde kantonrechter heeft nu, tijdens de laatste strafzitting tegen de „wonderdoenster van Standaardbuiten” zijn gevoel weer laten spreken door te zeggen ervan overtuigd te zijn, dat er „paranormale begaafdheden” bestaan. Maar dit keer voegde hij daaraan toe - en o.i. wel zéér terecht - dat desondanks de delinquenten zich o o k aan de Wet had te houden.

Wij stellen vast, dat w e t e n - s c h a p p e l i j k nog nimmer is aangetoond, dat eventuele „paranormale begaafdheden” ook maar iets zouden hebben gedaan ten gunste van een genezingsproces.

Hoe men dan ook moge denken over deze „begaafdheden”, men zal aan een eventueel bestaan ervan nimmer een geneeskracht mogen koppelen, zolang niet onomstotelijk is bewezen, dat de „gave” meer uitwerkt dan welk ander placebo ook.

Het vonnis van de kantonrechter te Utrecht heeft aan dit laatste principe volkomen recht doen wedervaren en moet daarom dan ook door een iedere - in dit opzicht niet verblinde - beoordeelaar met genoegdoening worden aanvaard.

4 En dan tenslotte nog het aspect van een getuige-deskundige.

De kantonrechters in Haarlem en Middeburg roepen bij elke strafzaak tegen een overtreder van de Wet op de uitoefening van de geneeskunst - ter eigen medische voorlichting - steeds de Geneeskundig Inspecteur van de Volksgezondheid als getuige-deskundige op.

Bij vrijwel geen enkele strafzaak, door andere colleges in den lande gevoerd, werd deze eigen voorlichting van de rechtsprekenden nodig geoordeeld. Dit manco heeft bij talloze zittingen van kantongerechten, rechtbanken en Gerechtshoven de officiële instanties reeds parten gespeeld. In ons Maandblad zijn hierover in de loop der jaren krasse staaltjes gepubliceerd.

Voor zover ons bekend is bij de zitting tegen de „wonderdoenster van Standaardbuiten” door de kantonrechter te Utrecht voor het eerst in de geschiedenis van deze instantie een Geneeskundig Inspecteur als getuige-deskundige gedagvaard.

In deze zaak verklaarde laatstgenoemde onder ede - en dit wel zéér in tegenstelling tot de verdraaide voorstelling, die de rechtskundig raadsman van de feitelijke gang van zaken had gegeven - dat de handelingen van de delinquent ongetwijfeld onder het begrip „geneeskunst” dienden te worden gerangschikt. Hij voegde daaraan toe, dat deze handelingen een groot gevaar voor de Volksgezondheid inhielden omdat de daderes medisch niet-geschoold was en derhalve niet bij machte een goed gefundeerde diagnose te stellen.

Onnodig hier te verklaren, dat wij het met deze zienswijze volkomen

eens zijn. Deze gang van zaken heeft wel zéér duidelijk het grote belang van het optreden van de Geneeskundig Inspecteur als getuige-deskundige in het licht gesteld. Niet alleen de zittende en de staande magistratuur, maar ook het - bij dergelijke emotionele strafzaken steeds in grote getale aanwezige leken-publiek (waaronder journalisten een belangrijke plaats innemen) - worden op deze manier objectief voorgelicht over de - door hen veelal niet vermoede - ernstige gevaren van het optreden van onbevoegde „genezers”.

★

Nuchtere beschouwing van de gang van zaken bij de strafzitting tegen de „wonderdoenster van Standaardbuiten” heeft nog eens duidelijk de zwakke kanten, die bij de rechtspleging hier te lande tegen onbevoegde „genezers” vrijwel steeds aanwezig zijn, aan kunnen tonen.

De voornaamste hiervan zijn:

1. Het onbetrouwbaar zijn van verreweg de meeste „genezers”.
2. Het gevoelsmatig reageren op - nog nimmer wetenschappelijk aangetoonde - z.g.n. „begaafdheden”, ook door een bepaalde categorie artsen.
3. De noodzaak - waarop de Vereniging tegen de Kwakzalverij reeds sinds mensenheugenis heeft getamboereerd - om ter voorlichting van rechters én publiek bij elke strafzaak tegen een onbevoegde „genezer”, de Geneeskundig Inspecteur van de Volksgezondheid als getuige-deskundige te dagvaarden.

A. P. N. DE GROOT

TWAALF DAGEN CEL VOOR LIES PRINSE - CORTE

DE KANTONRECHTER te Utrecht, mr. M. Burlage, heeft de „wonderdoenster van Standaardbuiten”, Lies Prince-Corte tot twaalf dagen hechtenis veroordeeld. Mevr. Prinse heeft zich enige tijd geleden in Utrecht gevestigd, waar zij blijkbaar een drukke praktijk heeft opgebouwd.

Omdat de kantonrechter niet twijfelde aan haar „innerlijke drang om door te gaan”, zette hij bovendien een flinke stok achter de deur: 30 dagen hechtenis voorwaardelijk. De officier van justitie, mr. M. Visser, had zes weken onvoorwaardelijk geëist.

Het commentaar van de veroordeelde was karakteristiek voor deze obstinate dame, die er zo graag op los timmert: „God heeft me de kracht gegeven om mensen te genezen. Als er mensen komen moet ik ze helpen. Blijven helpen. Doet met me wat u wilt. Maar ik kan niet anders”.

„Het is best mogelijk”, vond de kantonrechter, „dat u een missie heeft om mensen te genezen. Maar u hebt zeker ook de missie om de wet niet te overtreden.”

„Niet onzacht te lijf”

OVERIGENS BLEEK kantonrechter mr. Burlage het wel eens met de verdeder, de 77-jarige advocaat-arts

mr. W. Schuurmans Stekhoven uit Knegsel (N.B.) dat mevr. Prince „in het diepst van haar wezen een gebiedsgenezeres is. Mr. Schuurmans Stekhoven ging nog verder: Zij is een geroepene, een bezetene.

Maar de officier van justitie stelde nuchter vast: „Dat mevrouw hier terechtstaat vindt vooral zijn oorzaak in de hardhandige wijze, waarop ze haar patiënten behandelt. Ze doet het bovendien uit winstbejag, want ze laat bij de meeste behandelingen duidelijk blijken, dat ze er geld voor wil hebben. Als dat niet het geval was geweest was het misschien allemaal iets

Ouders gehandicapt kind schandelijk beetgenomen

„DIT IS ÉÉN van de vreemdste zaken, die ik de laatste jaren heb meegeemaakt”, aldus de Alkmaarse politierechter mr. dr. G. A. Jansen op de Haar toen hij de zaak behandelde tegen de 45-jarige mevr. W. S. uit Oudorp. In april van dit jaar had zij onder allerlei valse voorwendsels het echtpaar van D. uit Hoogwoud een bedrag van f 678,— afgeperst met het voorwendsel dat zij hun geestelijk gehandicapt kind binnen zes weken zou genezen.

Officier van justitie mr. W. A. D. van Sloterdijk vond dat de goedgelovigheid van een echtpaar, dat in zorgen zit over een gehandicapt kind, op een schandelijke manier was geëxploiteerd. Hij eiste 2 maanden gevangenisstraf onvoorwaardelijk. Verdachte vroeg clementie omdat zij behalve een zieke man twee kinderen van 5 en 11 jaar te verzorgen had. Daarmee wilde de politierechter wel rekening houden. Hij veroordeelde haar tot een gevangenisstraf van twee maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 3 jaar en f 250,— boete.

TWAALF DAGEN CEL

VERVOLG VAN BLZ. 40

gemakkelijker te accepteren geweest”. En de kantonrechter in zijn vonnis: „U gaat de mensen niet onzacht te lijf. Uw wijze van behandeling wordt zeker niet gerechtvaardigd door het beoogde doel.”

Over haar wijze van behandelen (het met de vingerknoeken of de scherpe kant van de hand trommelen op het hoofd, het knijpen in nek en kuitspieren, het duwen op de maagstreek en op het borstbeen en het omhoogtrekken van de benen, om maar enkele voorbeelden te noemen) zei de als getuige-deskundige optredende inspecteur voor de volksgezondheid in de provincie Utrecht, dokter D. Rollingswier, nog: „Voor de behandeling van een zieke is kennis de belangrijkste basis. De behandeling moet worden voorafgegaan door een gedegen onderzoek en het stellen van een goede diagnose. Als aan die voorwaarden niet voldaan wordt, kunnen er gevaarlijke dingen gebeuren.” Met de officier en kantonrechter wees hij er bovendien op, dat de Nederlanders een dermate goed medisch apparaat tot hun beschikking hebben, dat mensen als mevr. Prinse geen „aanvullende rol” hoeven te vervullen.

Waar de kantonrechter zwaar aan tilde was, dat mevr. Prinse zich niet heeft gestoord aan de vonnissen, die haar nog maar kort geleden werden opgelegd door de kantonrechter te Zevenbergen en - in hoger beroep - de Bredase rechtbank.

Op 26 april was verdachte in de winkel van het echtpaar Van D. gekomen om daar een paar kledjes te verkopen. Al gauw werd haar duidelijk dat mevrouw Van D. zorgen had over haar kind, waarop zij vertelde dat zij binnen zes weken het kind zou kunnen genezen. Mevrouw Van D. moest twee getallen opschrijven, omdat dat geluksgetallen van haar zoon-tje zouden zijn. Voor ieder cijfer wilde zij een bedrag van f 7,— hebben hetgeen f 28 maakte.

Nadat de goedgelovige vrouw het bedrag had overhandigd, vroeg zij of ook haar man kon komen en op dezelfde wijze maakte zij de man een bedrag van f 50 afhandig met de mededeling dat het geld in haar „groot planeten boek” zou worden gelegd om de zegen af te smeken.

Knopen in de wol

OP 28 APRIL kwam de vrouw terug in Hoogwoud waar zij in de huiskamer werd gelaten met het geestelijk gehandicapte kind. Tegen de man zei ze: „Jij gelooft er niet in”, hetgeen door hem werd beaamd. Om te bewijzen dat zij toch over bijzondere gaven beschikte — iets wat verdachte gisteren volhield — overhandigde zij 8 stukjes wol met een lengte van 15 centimeter. In een stukje liet zij de man vijf knopen leggen. Bij de eerste knopen mocht de man een wens doen. Toen hij de vijf knopen had aangelegd, frommelde ze het met wat zout in een stukje papier en gooide het in de richting van het gehandicapte kind. Nadat het papier was geopend bleken er nog maar drie knopen in te zitten. Deze drie knopen waren volgens haar offers. En elk offer kostte f 400, geld dat meteen moest worden betaald.

De man liet echter weten, dat hij niet zoveel geld — bij elkaar f 1200 — in huis had.

Om het echtpaar te overtuigen deed ze hetzelfde met de vrouw. „Als alle knopen uit het touwtje zijn, hoeft u maar de helft van het bedrag te betalen”, had ze gezegd. Na de seance waarbij de vrouw voortdurend praatte bleek in het tweede touwtje nog maar een knoop te zitten. Zij nam toen genoeg met een bedrag van f 600, waarmee ze vertrok.

Gemalen kersenhakhout

Het ECHTPAAR, DAT de zaak niet vertrouwde, is toen naar de pastoor om advies gegaan. Die stuurde hen door naar de politie. Bij de aanhouding bleek, dat er niets meer van het geld over was. Een zoon van de verdachte heeft de familie in Hoogwoud toen schadeloos gesteld en al het geld terug gegeven.

Toen haar werd gevraagd hoe die genezing tot stand zou worden gebracht, vertelde ze dat het echtpaar poeder van gemalen kersenhakhout van haar had gekregen.

„Ik ben goed fout geweest, ik heb er ook spijt van”, vertelde de verdachte volgens het verslag in de Alkmaarse Courant. „Maar wij zijn met een gave geboren. Ik voorspel vaak de toekomst.”

Mr. dr. Jansen op de Haar was bijzonder verbolgen over haar handelwijze. „U heeft op een ergerlijke wijze misbruik gemaakt van de goedgelovigheid en het leed van deze mensen. Als moeder van een paar kinderen had u dat moeten begrijpen.”

„Het is de eerste en de laatste keer” zei ze. Maar dat bestreed de officier, omdat ze in 1957 al eens eerder voor een dergelijke zaak was veroordeeld. Bovendien nam de officier het haar bijzonder kwalijk, dat ze het geld niet direct wilde terug geven. „Zij heeft in het echtpaar een goudmijntje gezien dat ontgonnen moest worden.”

Prof. Niehans overleden

PROF. PAUL NIEHANS, die bekend geworden is door zijn, overigens zeer omstrede, cellentherapie, is onlangs te Montreux overleden. Niehans ging er van uit, dat men het ouder worden van organismen kan vertragen door injecties met levende cellen van jonge dieren.

Tot diegenen die zich door Niehans lieten behandelen behoorden o.a. paus Pius XII, de Westduitse bondskanselier Konrad Adenauer en de Britse schrijver Somerset Maugham. De cellentherapie werd sedert 1931 toegepast.

Niehans, die bijna 89 jaar is geworden, was in Bern geboren. Hij studeerde wijsbegeerte in Berlijn, theologie in Neuchâtel, in Oxford, Berlijn en Bern en tenslotte medicijnen in Bern. Na zijn artsexamen legde hij zich toe op chirurgie, urologie en endocrinologie.

Stugge strijder tegen Van de Moosdijk

OVER DE STUGGE vechter tegen Van de Moosdijk, de Hilversummer M. Eerenberg schreef Jan van Gijzel een hele pagina in Het Vrije Volk. Er staat een foto bij van de heer Eerenberg met zijn acht dikgevulde dossiers over de zaak Van de Moosdijk.

Met de Belgen, die hij zo heeft weten af te zetten, heeft Van de Moosdijk het nu kwalijk te verduren, zo blijkt. De advocaat van Van de Moosdijk heeft een aantal klagers zover weten te brengen, dat zij genoeg hebben genomen met restitutie van 25% van de door de patiënten betaalde geldsom. Zij tekenden voor finale kwijting.

MAAR INTUSSEN hebben de halsstarrige Belgen meer bereikt. Het proces van volledige terugbetaling gaat door.

De Eindhovense advocaat mr. Athmer, die zich voor de Belgische gedupeerden heeft ingezet, haalt er één voor één de 100 pct terugbetaling uit. Er is reeds in 32 gevallen terugbetaald. Daarmee was een bedrag van f 104.000,— gemoeid.

Er zijn nadien weer vonnissen gevallen, die deze maand en per 15 september betaald moeten worden en dat betreft ook bedragen tot een totaal van rond f 100.000,—. En dat zal zich ongetwijfeld voortzetten nu de rechtbank heeft bepaald dat ook, als er niet op de kwitantie staat dat zonder baat het geld zal worden terugbetaald, een gunstig vonnis mogelijk is.

Maar Van de Moosdijk blijft volgens de heer Eerenberg een gladde vogel, die ongetwijfeld de hand boven het hoofd wordt gehouden.

Grote mond doet veel

HIJ IMPONEERT duidelijk met geld. En zijn grote mond doet ook veel. Ik kreeg een anonieme dreigbrief, waarin mijn leven op het spel werd gezet, vertelt de heer Eerenberg. De brief ging naar de rijkspolitie in Eindhoven. Ik hoorde er echter niets meer van.

Voor de rechtzitting in november 1969 werd zijn aanwezigheid gevorderd. Twee politiemannen hadden hem opgehaald en brachten hem weer thuis. Na dat thuisbrengen waren ze minstens een uur zijn gast.

Aan minister Polak (Justitie), Klompé (Maatschappelijk Werk) en Roolvink (Volksgezondheid) heb ik al in 1969 deze zaak voorgelegd. Minister Klompé schreef me dat ze een en ander met collega Polak zou bespreken en minister Roolvink zei per telefoon

toe, dat te zullen doen. Maar ik heb tot nu toe niets gehoord.

Op vragen van het kamerlid Koeboek, die in december 1968 waren gesteld, deelde minister Polak mee, dat hij maatregelen tegen Van de Moosdijk zou nemen als zijn beroepszaak op het eerste vonnis was behandeld. Maar de heer Van de Moosdijk was toen slim genoeg om het door hem aangetekende beroep in te trekken. Dus er was geen beroep en dus deed Polak ook niets . . .

Waarde drie gulden

WE HEBBEN HET uitgezocht, aldus vertelt de heer Eerenberg aan Het Vrije Volk, de waarde van de door ons genoemde slechte kwaliteit „soepgroente”, die soms voor f 2.500 maar in enkele gevallen ook voor f 25.000 werd verkocht, is niet hoger dan f 3,—!

Er is sprake van oplichting. Zijn advertenties staan vol valse voor-

Miljoenenomzet

DE FISCALE OPSPORINGS-DIENST heeft grote belangstelling voor de vele honderden Belgische klanten van Van de Moosdijk, die de Eindhovense advocaat mr. Athmer via oproepen in de Belgische pers in zijn adressendossier kreeg. Op grond van deze klantenlijst en hun betalingen raamt mr. Athmer de omzetten van Van de Moosdijk over 1968 en 1969 op één tot twee miljoen gulden. Als deze globale inkomstenraming juist is, wordt de vraag actueel of de kruidendokter zijn kruidenverkopen allemaal in zijn boekhouding heeft verantwoord.

wendse. Er wordt genezing in beloofd, die uitblijft en voor heel veel geld stuurt hij een waardeloos pakket brandnetels en ander onkruid. Daarvoor is hij nog steeds niet vervolgd. In de rechtbank in 's-Hertogenbosch verzamelt men al meer dan een jaar gegevens.

Advertentie van f 27.600

DE HEER EERENBERG is er meteen ingesprongen toen de kruidendokter zijn praktijken naar Frankrijk ver schoof. Voor één advertentie betaalde Van de Moosdijk daar f 27.600,—. Het bewijs daarvan heeft hij in zijn bezit. Die campagne daar is door de regering gestopt. Toen verschenen de advertenties in Noorwegen. Meteen speelde de heer Eerenberg de Noorse ambassade een pakket documentatie in handen. Ook daar is Van de Moosdijk niet meer welkom en naar aanleiding van het bericht over de Oostenrijkse actie van Van de Moosdijk, kreeg de Oostenrijkse ambassade ook al meteen het vereiste waarschuwingspakket toegezonden.

Brieven met klachten

ACHT DIK GEVULDE dossiers heeft de Hilversumse Van de Moosdijk-jager in huis. Ze zijn beveiligd, want van elk stuk dat in die mappen zit, ligt een fotokopie in een kluis van een Hilversumse bank en dat pakket wordt met de dag dikker.

In Hoogeloon, de gemeente waar Casteren onder ressorteert, komen de laatste maanden steeds meer brieven met klachten.

Mensen die hun bestellingen vooruit betalen, hebben nooit iets ontvangen. Op klachten van die mensen antwoordt Van de Moosdijk niet eens meer. Dan vraagt men bij het gemeentebestuur inlichtingen over deze man. Een pijnlijke zaak. Je kunt niet zomaar aan buitenlanders de antecedenten van een inwoner blootleggen. Maar je moet toch iets doen. In samenspraak met mr. Hulleman, de officier van Justitie, heeft het gemeentebestuur een brief ontworpen, waarin dan staat wie Van de Moosdijk is, dat hij is veroordeeld in Nederland wegens het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunst, maar dat kruidenverkoop in Nederland niet strafbaar is.

Bestuur van de Vereniging tegen de Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, Arts te Hilversum, Voorzitter; E. Mijnaerends, Tandarts te Amsterdam; Mevr. J. W. J. Vermeulen, Berkenrodestraat 23 te Haarlem, Secretaresse; L. Brest te Amsterdam, Penningmeester; Mr. J. E. Goudsmit, Kantonnier te Haarlem; J. J. Aukema, Dierenarts te Steenwijk; Mr. J. D. van den Berg, Vice-President Arrondissements-Rechtbank te Arnhem; J. E. Bulters, Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid te Zwolle; P. L. Stal, Arts te 's-Gravenhage; J. van Baak, Dermatoloog te Utrecht; J. M. de Haas, Tandarts te Heemstede; Mev. Drs. P. H. van Marle, Apotheker te 's-Gravenhage; J. W. Gosker, Inspecteur van Politie te Arnhem; J. Noord te Amsterdam.

Lidmaatschap van de Vereniging incl. Maandblad min. f 10,—; voor studerende f 2,50. Adres voor het opgeven van leden en abonnees: Oranjelaan 6, Hilversum. Penningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, Amsterdam-Zuid. Postgiro van de Vereniging 32237 te Amsterdam. Gem. Giro K 1672.

DRUKKERIJ SYSTEMA N.V.
Amsterdam

BLZ. 42

Abonnement per Jaar franco per post
bij vooruitbetaling f 10,—;
studerende f 2,50

Correspondentie Oranjelaan 6, Hilversum.